

GÖTEBORG

Raotan hotellihuoneen ikkunaverhoa ja totean: "ensimmäinen pilvinen päivä. Tänään on hyvä lähteä kotiin". Kimmo vastaa lakoniseen tyyliinsä: "mä kyllä lähden joka tapauksessa". Ihme äijä, potee hotellikuolemaa viiden päivän reissulla. Luulisi toimittajan työssä tottuneen hotellissa asumiseen. No, meitä on moneen junaan ja Kimmo näyttää välillä siltä, kuin olisi jäänyt junan alle.

Alhaalla respassa pojat jo odottavat ja yhdessä nousta pihalla odottavaan linja-autoon. Pete sanoo: "hyvä reissu, ei pahempia kommelluksia sattunut". Tomppa vastaa: "no ei vielä" ja nauraa päälle. Bussin ikkunasta näemme, miten Chilen maajoukkuepelaaja Isabella vilkuttaa hotellin edessä joukkue-tovereilleen. Hän ei lähde kotiin, vaan jää Göteborgiin, vastaanotto-virkailijan kainaloon. Kuinka pitkäksi aikaa, sitä ei tiedä kukaan. Mieleeni palaa tulomatka Silja Serenadella, yökerho ja kukkakaupan tyttö. Hän ei jäänyt kainalooni vaan palasi takaisin hyttiin, äitinsä luokse. Miksi kukaan haluaisi matkustaa äitinsä kanssa? Mutta tyttö olikin Tampereelta kotoisin.

Bussi lähtee kohti kaupungin keskustaa, tai niin ainakin luulemme. Siljan bussi lähtisi linja-autoasemalta Tukholmaan vajaan puolen tunnin päästä. Emme koskaan pääse asemalle asti, sillä kohta bussin vauhti kiihtyy ja matka jatkuu moottoritielle. Kimmo huutaa: "ei jumalauta, me mennään Arlandaan". Kaikki nauravat ja Pete tokaisee: "sä tarkoitat varmaan Göteborgin lentokenttää?".

Kohta olemme kentällä ja jäämme pois bussin kyydistä. Samalla tajuaamme myöhästävämme Siljan bussista. "Mitä nyt tehdään?", kysyy Tomppa. Pete muistaa Siljan bussin ajaneen tulomatalla naapurikaupunki Boråsien kautta. Ihmettelen, miten Pete voi muistaa jotain tuollaista. Tomppa ei ainakaan muista mitään, sillä hän sammui ohitettuamme puolimatkan krouvin. Sen jälkeen join hänen loput oluensa, joten en itsekään muista aivan kaikkea.

Kimmo katselee ympärilleen ja osoittaa jonnekin: "Tuolla on taksiasema".
Hyppäämme taksiin, joka ajaa tuhatta ja sataa kohti Boråsin linja-autoasemaa.
Matka maksaa lähes sata kruunua, mutta se ei haittaa. Ei ainakaan niin kauan
kun rahaa riittää. Saavumme perille juuri ennen bussin tuloa.

Hämmästyneet ilmeet seuraavat meitä, kun nousemme helpottuneina bussiin.
Joku kysyy "mistä noi oikein tulee?". Kukaan ei vaivaudu vastaamaan, kun
kävelemme kohti bussin peräosaa. Takapenkki haiskahtaa kylmältä hieltä.